

Ποῦ σοῦ ἦτον τόσο ἡδονικαῖς καὶ τὸ γραπτό
 [ἀπ' τὴν τύχη
 Ἄλλο βραβεῖον ἀξιώτερον δὲν στέργει νὰ προσ-
 [φέρῃ
 Ἀπ' τὰ Οὐράνια καὶ συχνὰ πρὸς τὴν ἀγαπητὴν
 [σου
 Στρέφε τὸ βλέμμα ὡς τ' ὄνομα αἰώνιον τῆς Ἥ-
 [λέκτρας
 Διαμένει. Οὕτω δεόμενη ἀπέθνησκε καὶ ὁ Ὀλύμ-
 [πιος
 Βαρυστενάζων ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐχύθη
 Ἀπ' τ' ἀθάνατα μαλλιά ἡ ἀμβροσία στὴν κόρη,
 Καὶ ἱερὸν τὸ σῶμα τῆς καὶ ἡ ταρὴ διεσώθη.
 Ἐκεῖ ὁ Ἐριχθόνιος ἐκεῖ τοῦ δίκαιου Ἰλίου ἡ
 [κόνις
 Κεῖτονται, ἐκεῖ ἡ Τρωαδίτισσαις μὲ ξέπλεκαις
 [ταῖς κόμαις
 Μάταια τὸ ἐπικείμενον ἐδέοντο ν' ἀποκρούουν
 Ἀπ' τοὺς συμβόλους τοὺς θάνατον· ἐκεῖ ἦλθε ἡ
 [Κασσάνδρα
 Ὅποτεν τὴν ὀλέθριαν ἡμέραν τῆς Τρωάδος
 Νὰ προφητεύῃ ὁ Θεὸς τὴν ἔμπνεε στὸ στῆθος,
 Καὶ στῶν πατέρων ταῖς σκιαῖς τὸ φιλικὸν τρα-
 [γούδι
 Ἐτραγουδοῦσε καὶ ἔφερνε τ' ἀνέψια τῆς οὐμάδι
 Καὶ ἐδίδασκε εἰς τὸν μικρὸν τὸν προσφιλεῖ τῆς
 [θρῆνον
 Καὶ ἔλεγε στενάζοντας, ἐὰν ποτὲ ἀπ' τὸ Ἄργος
 Ποῦ τοῦ Τυδεΐδῃ τ' ἄλογα καὶ τοῦ Λαερτιάδῃ
 Θὰ βόσκατε ἐπιστροφὴν οἱ οὐρανοὶ σᾶς δώσουν,
 Θὰ ἐρευνᾶτε μάταια νὰ εὐρεῖτε τὴν πατρίδα·
 Τὰ τεῖχη ἔργον τοῦ Ἀπόλλωνος, στὰ ἐρείπια
 [θα καπνίζουν,
 Ἀλλὰ οἱ πάτριοι Θεοὶ εἰς ταῦτα τὰ μνημεῖα
 Θὰ ἔχουν πάντα διαμονὴν (προτέρημα ὅτι θεῶν
 Σταῖς κακουχίαις νὰ διατηροῦν ὑπέρνοον τὴν
 [δόξαν).
 Καὶ σεῖς κυπάρισσοι καὶ ἑταῖς, ποῦ ἡ κόρη τοῦ
 [Πριάμου
 Ἐφύτευσαν καὶ βλάστησιν νὰ λάθουν δὲν θ'
 [ἐργήσουν
 Ὡς ἀπὸ χήραις καὶ ὀρφανὰ μὲ δάκρυα ποτι-
 [σμέναις
 Τὴν κόνιν τῶν πατέρων μου στὴν σκέπην σας
 [συσταίνω.
 Καὶ ὁ εὐλαβὴς ποῦ στὰ κλαδιὰ τὰ ἐλεήμονα δὲν
 [φέρει
 Τὸν πέλεκυν λιγώτερον θὰ τὸν πλεκώσουν πένθη
 Συγγενικὰ καὶ στοὺς βωμοὺς ἀμέμπτως θὰ
 [πλησιασθῇ

Θὰ ἴθουν καιροί, ποῦ ἕναν τυφλὸν ἐπαίτην θὰ
 [θεωρεῖτε
 Ἀργὰ περιπλανώμενον στοὺς παλαιούς σας ἱ-
 [σκιους
 Πασπατευτὰ θὰ εἰσχωρεῖ στὰ ἄδυτα τῶν τάφων,
 Τὰ λείψανα ἀγκαλιάζοντας νὰ τὰ ἐρωτᾷ, τῶν
 [ἀντρων
 Τὰ βάθη θὰ στενάζουσι καὶ ὀλόκληρον τὸ μνημεῖον
 Θὰ διηγῆται τὸ Ἰλιον πῶς δύο κατεδαφίσθη
 Καὶ δύο φοραῖς ὑπὲρλαμπρον ἐγέρθη εἰς τὴν ἐρ-
 [μίαν
 Ὅπως τὸ ὀλοότερον τῶν ὀλεθρίων Πηλεΐδων
 Περικοσμήσῃ τρόπαιον· Οὕτω ὁ θεὸς μάντις
 Μὲ τὴν μελωδικὴν λαλιὰ αὐταῖς ταῖς λυπημέ-
 [ναις
 Ψυχαῖς καταπραΰνοντας θέλει ἀθανάτισαι
 Τοὺς τῶν Ἀργίων ἀρχηγούς εἰς ὅσαις ἀγκαλιάζει
 Ταῖς ὁ Πατὴρ Ὀκεανὸς εἰς τὸν εὐρύν του κόλπον.
 Καὶ σὺ δακρύων προσφοράν, Ἐκτωρ θ' ἀπο-
 [λαμβάνῃς
 Ὅπου ὑπάρχει ἱερὸν καὶ σεβαστὸν τὸ αἶμα
 Διὰ τὴν πατρίδα τὴν γλυκεῖα χυμένον καὶ ὅπου
 [ὁ Ἥλιος
 Ἐπάνω ἐν ταῖς ἀνθρώπιναις ταλαιπωρίαις θὰ
 [λάμπῃ.

ΕΚ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΔΙΚΩΝ ΤΟΥ Α. ΦΟΥΚΕ.

Ἡ δίκη τοῦ Λαβαλλέτ, τῆς Κυρίας Λα-
 βαλλέτ καὶ τῶν τριῶν Ἀγγλων (1815—
 1819).

(Μετάφρασις Α. ΕΡΑΜ.)

(ἐυνέχεια· ἴδε φυλλ. ΚΒ').

Βλέπει τις ἐνταῦθα τὸ σόφισμα ἀναπτύσσεται· ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἀποτέλεσμα φθάνει. Ἰδοὺ πῶς. Ὁ Λαβαλλέτ κατηγορεῖται δι' ἐγκλημα ἀρπαγῆς τῶν καθηκόντων, ἐγκλημα ὅπερ ἐστὶ συνέργεια ἀποπειρας. Ὅθεν ὁ νόμος, εἶναι γνωστὸν, διαγράφει νὰ θέσωμεν κατὰ πρῶτον τὸ κύριον ζήτημα. Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀναγκαίως τί θέλει συμβῆ; Τὸ κύριον ζήτημα, ἦτοι τῆς συνενοχῆς ἐπὶ ἀποπείρα, εἶναι τόσον ὀλίγον ἀποδεδειγμένον, ὥστε ἀμφιβάλλει τις ἐὰν ἡ πλειονοψηφία τῶν ἐνόρκων θὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ. Ὁ κα-

τηγορούμενος θὰ πεισθῇ λοιπὸν ὅτι τὸ ἔγκλημα αὐτοῦ εἶναι καθαρὸς σφετερισμὸς ἀλλοτρίων καθυκόντων. Ἐπομένως δὲν εἶναι βέβαιον ἐὰν θὰ ἔχωμεν τὴν κεφαλὴν τοῦ Λαβαλλέτ, καὶ ἐν τούτοις τὴν κεφαλὴν ταύτην πάντες τὴν ζητοῦσι καὶ πρέπει νὰ τὴν ἔχωμεν.

Τὶ θὰ πράξῃ ἡ καταγγελία; Θὰ ζητήσῃ νὰ ἐνώσῃ εἰς ἓν τὰ δύο κεφάλαια τῆς κατηγορίας. Ἐὰν θέσῃ ἓν καὶ μόνον ζήτημα εἰς τοὺς ἐνόρκους, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ἔχη μίαν καὶ μόνην ἀπάντησιν· ἐκεῖνοι δὲ οἵτινες θὰ εἴπωσι, ὅχι, διὰ τὴν συνωμοσίαν δὲν εἶναι ἐνοχος, θὰ ἀπαντήσωσι· ναί, διὰ τὴν ἀρπαγὴν ἥτις εἶναι ἀποδεδειγμένη.

Τὸ περίπλοκον τοῦτο ζήτημα, περικλείον παγίδα, δι' ἧς εἶναι δυνατόν νὰ συγχυσθῶσιν αἱ συνειδήσεις τῶν ἐνόρκων, θέτει εἰς δύσκολον θέσιν ὡς ἐκ τῆς συμπτώσεως ταύτης τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς κατηγορίας. Τότε ὁ κ. Chlet ἔλαβε μέρος· ὁ δὲ κ. Τριπιέ προσεπάθησε νὰ πολεμήσῃ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο· ἐπομένως μετὰ πάθους ἀπεριγράπτου, ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετῶν ἠτιάθη τὸν συνήγορον, διότι ἠθέλησε νὰ μετατρέψῃ τὴν φυσικὴν σειρὰν τῶν ιδεῶν, δηλ. προσεπάθησε νὰ ὑπερχυσιθῇ ἀρπαγὴν μόνον ἐπὶ σκοπῷ συνωμοσίας.

Φεῦ! Ὁρῶμεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὡς καὶ ἄλλοι πλεῖστοι ὑπάλληλοι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καὶ οὗτος ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ὑποκύβῃ χάριν τῆς θέσεώς του εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτὴν, ἴσως δὲ, διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι, εἰς τὰς πολιτικὰς προλήψεις, καὶ εἰς τὸν τυφλὸν φανατισμὸν ὁλοκλήρου φαντασίας. Ἡ προαγωγή αὐτοῦ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ κατηγορουμένου ἢ ἡ κατ' αὐτοῦ δυσμένεια διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, ἰδοὺ τὸ ὀλέθριον δίλημμα δι' ἓνα εἰσαγγελεῖα εἰς πολιτικὴν τινα δίκην. Ὅπως ἀπαλλαγῇ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς θέσεώς του, μὴ ἐπηρεασθῇ παρ' ἀνωτέρων του, καὶ μείνῃ σταθερὸς εἰς τὰς πεποιθήσεις του, ἔπρεπε νὰ ᾔναι τις ὑπεράνθρωπὸν τι ὄν, ἔπρεπε νὰ ᾔναι ἥρωες, παρὰδείγματα χάριν. εἰς Moncay. Ὁ κ. Hua ἐπραξεν ὅ,τι ἀπῆται ἡ θέσις του, καὶ ἂν τοῦτο ἐπραξέ μετὰ δραστηριότητος καὶ μετ' ἐπιτυχίας δυστυχῶς, ἃς πιστεύσωμεν ὅτι ὑπῆκουσεν εἰς τὰς ἐμπνεύσεις πεπλανημένης συνειδήσεως. Ὁ κ. Hua προήχθη ἐν τούτοις χάριν τοῦ ζήλου του καὶ τοῦ ἀποτελέσματος ὅπερ ἔφερε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην, καὶ διωρίσθη σύμβουλος παρὰ τῷ Ἀκυρωτικῷ (Ἀρείῳ Πάγῳ).

Οἱ ἐνόρκοι ἐν τούτοις ἀπεσύρθησαν ὅπως διασκεφθῶσι καὶ ὁ Λαβαλλέτ ὠδηγήθη εἰς τὴν Conciergerie, (φυλακὴν) ἐνθα εὐρίσκει συγγενὴ του τινα τὸν κ. Tascher de Saintes Rose πάλαι διαγγελεῖα τοῦ πρίγκηπος Εὐγενίου, ὅστις εἶχεν ἐπιτύχει τὴν ἄδειαν νὰ διέρχεται ὥρας τινὰς μετὰ τοῦ Λαβαλλέτ. Ἀρχίζουσι καὶ παίζουσι ζατρίκιον, ἀμφοτεροὶ ἔχοντες τὰς ἐλπίδας τῶν εἰς τὸ πικνίδιον ὅπερ διεξάγεται ἐπάνω (δηλ. εἰς τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων). Ἀλλ' αἱ ὥραι παρέρχονται καὶ δὲν ἔρχονται νὰ ζητήσωσι τὸν κατηγορούμενον. Οἱ ἐνόρκοι λοιπὸν εἶναι διηρημένοι; Ὁ κ. Tascher ἀνησυχεῖ· δεκάτη ὥρα σημαίνει. Εἶναι ἡ ὥρα καὶ ἢ οἱ ἐπισκεπτόμενοί τοὺς φυλακισμένους ὀφείλουσι ν' ἀναχωρήσωσιν. Ὁ νέος στενοχωρεῖται καὶ δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του!

Ὁ Λαβαλλέτ μείνεις μόνος, περιμένει πάντοτε. Δὲν πιστεύει ποτὲ εἰς καταδίκην. Μεσονύκτιον σηκίνει. Ἐρχονται τέλος νὰ τὸν ζητήσωσι καὶ μεταβαίνει ἐν τῇ σκοτεινῇ αἴθρῳ, ἐνθα οὐδὲν τῷ ἀναγγέλλει τὴν τύχην του. Οἱ χωροφύλακες εἶναι ἀπαθείς· οἱ ἐνόρκοι ταπεινοῦσι τὰ βλέμματα. Εἰς μόνος κρατεῖ τὸ χειρόμακτρον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ κλαίει· εἶναι ὁ κ. Jurien.

Ναὶ ὁ κ. Jurien, παλαιὸς μετανάστης, ὅστις ἠγωνίσθη ἐπὶ τινὰς ὥρας ὅπως σώσῃ τὴν κεφαλὴν ταύτην, ἐνῷ ὁ κ. Héron de Villefosse χρηματίσας ποτὲ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Αὐτοκρατορίας, προσεπάθει νὰ ἐπιτύχῃ τὴν θανατικὴν αὐτοῦ ποινὴν! Αἱ ἐπαναστατικαὶ ἐποχαὶ παρουσιάζουσι τοιαύτας ἀντιφάσεις καὶ προπαρασκευάζουσι τοιαύτας ἐκπλήξεις πρὸς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἐγνώρισαν τὸν ἄνθρωπον, οὔτινος ἡ κεφαλὴ ὡς καὶ ἡ καρδία δύναται νὰ περιέχῃ κρίσιν ἢ ἀνοησίαν, μεγαλεῖον ἢ ἀτιμίαν, ἐνέργειαν ἢ χαννότητα.

Καὶ ὁ κ. Héron de Villefosse ἔσχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν πλειονοψησίαν τῶν ἐνόρκων· ἦλθε λεπτὰ τινα πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Λαβαλλέτ, τὴν χεῖρα κρατῶν ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ὅπως ἐκφέρῃ τὴν ἀπόφασιν ἐπὶ ὀνόματι τῶν συναδέλφων του.

«Ἐπὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς συνειδήσεώς μου, ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἡ ἀπόφασις τῶν ἐνόρκων εἶναι· «Ναί! ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἐνοχος τοῦ ἀποδιδωμένου αὐτῷ ἐγκλήματος μεθ' ὧν τῶν ἐν αὐτῷ ἀναφερομένων περιπετειῶν.»

Ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔσ-
χεν ὑπὲρ αὐτῆς ὡς 8 κατὰ 4.

Ὁ ἀπὸ ἀγγέλων, τῶν ἐρετῶν ἐγείρεται ἵνα ζη-
τήσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθρ. 86, 87, 59 καὶ
60 τοῦ ποινικοῦ κώδικος. Διακρουσὼν τῶν δια-
τυπώσεων τούτων, ὁ Λαβιλλέτ καί αἱ πρὸς τὸν
ὑπερασπιστὴν τὸν βεβυθισμένον εἰς βαθυτάτην
λύπην τῷ εἶπε! «Ε! λοιπὸν, δός μοι τὴν χει-
ρά σου.»

Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἀποτίρεται
πρὸς διάπραξιν καὶ ἐπανέρχεται, ὁ δὲ πρίεδρος
ἀπὸ ἀγγέλλει τὴν εἰς θάνατον καταδίκην τοῦ
ἐνόχου.

«Τί θέλετε, φίλε μου, εἶπεν ὁ Λαβιλλέτ,
ἀποσυρόμενος, τῷ κυρίῳ Trippier, ἦτο σφιγ-
χυρὸς ὁ στόμας!» καὶ χαιρετῶν διὰ τῆς χειρὸς τοῦς
τοῦ ταχυδρομεῖου ὑπαλλήλους, οἵτινες παρου-
σιάζονταν ὡς μάρτυρες εἰς τὴν δίκην, εἶπε:
«Χαίρετε κύριοι τοῦ ταχυδρομεῖου.»

Ἡ δίκη τοῦ στρατάρχου Ney εἶχεν ἀρχίσει
ἐνώπιον τῆς Γερουσίας τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καὶ
ἦν ὁ Λαβιλλέτ ἐδικάζετο ἐνώπιον τῶν ἐρετῶν.
Ἐλπειάζοντο δὲ καὶ ἑξ' ἡμέραι εἰς τὴν Γερουσίαν
ὅπως ἐκδώσῃ τὴν αἰσχρὰν ταύτην ἀπόφασιν
πρὸς αἰσχρὸς αὐτῇ, καὶ ὁ Ney καταδικάσῃ εἰς
θάνατον μόνον τὴν ἑκτὴν Δεκεμβρίαν. Ἀλλ' οὐ-
τοί μιν δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἀντίρροπον κατὰ
τῆς ἀποφάσεως τῆς Γερουσίας, ἐνῶ ὁ Λαβιλλέτ
ἠδύνατο νὰ προσβάλλῃ τὴν ἀπόφασιν ἐνώ-
πιον τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Πᾶσαν ἐσπέραν ὡδήγουν τὸν στρατάρχην εἰς
ἀμάξην εἰς τὸ Luxembourg καὶ τὴν ἐπαύριον
πάλιν ἐπανέφερον αὐτὸν εἰς τὴν Conciergerie.
Μαν ἐσπέραν δὲν τὸν ἐπινέφερον. Ὁ Λαβιλλέτ
ἠρώτησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν πρὸς τοῦ δεσμο-
φυλάκος ὅστις ἐταράχθη. Τέλος ὁμῶς βεβαίως
ν' ἀπαντήσῃ, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ κατὰ τοῦ
στρατάρχου καταδίκη πρὸ ὀλίγου ἐξετελέσθη.
αἱ ἀγγωνίαι ἢ διὰ λαιμητόμου; — Οὐχί, τῷ
ἀπεκρίθη οὕτως, διὰ τουφεκισμοῦ. — Εἶναι λίαν
εὐτυχής! Ὁ δυστυχὴς δεσμοφύλαξ, ὅστις δὲν
ἐνόησεν, ἐνόησεν ὅτι ὁ δεσμώτης ἀπώλεσε
τὰς φρένας!

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἐν τούτοις. Εἰς τῶν
δικηγόνων προέτινε τῷ Λαβιλλέτ νὰ μὴ περι-
μένῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀλλὰ
νὰ γράψῃ τῷ Βασιλεῖ καὶ νὰ ἀφῇ εἰς τὸ ἐλε-
ὸς του. Τοιοῦτον ὁμῶς ὁ Λαβιλλέτ ἐνόησε
χρημέρειαν. Ἄλλος τῶν συμβούλων του δὲν
ἦτο τῆς γνώμης ταύτης. «Τοιοῦτό τι διάβη-

μα, εἶπεν, ἠδύνατο νὰ χειροτερεύῃ τὴν θέσιν
του καὶ νὰ μὴ ἐπιφέρῃ οὐδὲν ἀποτέλεσμα. Ἐάν
ὁ Βασιλεὺς θέλῃ νὰ δώσῃ χάριν θὰ περιμένῃ
τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ἐάν ἔχῃ προθε-
σιν νὰ μὴ τὴν δώσῃ θὰ περιμένῃ πάλιν. Προ-
τιμώτερον εἶναι λοιπὸν νὰ μὴ μεταβάλλωμεν
τὴν φυσικὴν πορείαν τῶν πραγμάτων.»

Ἡ δούκισσα τοῦ Plaisance, θυγάτηρ τοῦ
ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, ἦλθεν ἡμέραν τινα
νὰ ζητήσῃ τὴν κυρίαν Λαβιλλέτ καὶ νὰ τὴν
ὁδηγήσῃ παρὰ τῷ πατρί της. Ἀμφότεραι ἐπε-
σαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ γέροντος. Ἡ θυγάτηρ
τοῦ ἐθρήνη, τὸν παρεκάλει ἠνωμένως ἔχουσα
τὰς χεῖρας. Οὗτος τὴν ἠεροάζετο καὶ σιω-
πηλῶς ἔχουσα τὰ δάκρυά του, ἐπὶ τῶν ἀγαπη-
τῶν χειρῶν τῆς θυγατρὸς του ἀλλ' οὐδὲ λέξιν
ἠδύνατο νὰ ἀπὸ ἀγγείλῃ. Ἡ σιωπὴ αὕτη δὲν ἦτο
ἀρκούντων ὁμολογία ὅτι ἠδύναται.

Ὁ Lebrun ἐγνώριζε τοὺς Βουρβόνους καὶ
τοὺς περὶ αὐτοὺς, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ, ἀλλ'
ἡ κυρία Λαβιλλέτ δὲν ἐπίσταντο. Ἐξήγησε ἀ-
κρόασις πρὸς τὸν βασιλέως καὶ ἡ πριγκιπέσσα
Vaudemont διηρῶνεν ἀναφορὰν διὰ τοῦ δου-
κίς τοῦ Duras, πρώτου ὑπερπιστοῦ τῆς Αὐλῆς.
Ὁ βασιλεὺς ἀπήντησεν, ὅτι περιμένει τὴν κυ-
ρίαν Λαβιλλέτ εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ποῖα ἐλπίς!

Δύναται βασιλεὺς ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ
δεχθῇ γυνίκα, ἐάν δὲν ἔχῃ ἀπόφασιν ἐκ τοῦ
προτέρου νὰ γράψῃ τὴν ζωὴν τοῦ συζύγου της;

Ἡ κυρία Λαβιλλέτ εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖον
τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'. Ἐπεσε εἰς τοὺς πόδας τοῦ
Μονάρχου!

«Κυρία, εἶπεν οὗτος, εἰς ἐδέχθην ὅπως εἰς
ἀποδείξω τὸ ἐνδιαφέρον μου» Αὕτη περιέμενε
. . . οὐδὲν . . . πλέον οὐδὲν . . . Ὁ Λουδοβίκος
ΙΘ'. οὐδὲν πλέον βλέμμα ἔρριψε!

Ἡ βαναυσωτέρα ἀγριότης δὲν εὐρέθη σκληρο-
τέρη τῆς εὐσπλαγγνίης ταύτης.
Ἦτο ὁ ἴδιος ἄνθρωπος, ὅστις βλέπων γονυκλιτῇ
τὴν κυρίαν Labedoyère, ζητοῦσαν τὴν ζωὴν
τοῦ συζύγου της, τῇ ἀπεκρίθη «Θέλω διατά-
ξαι λειτουργίας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς
σου».

Ἄς μὴ νομίζωσιν ἐν τούτοις ὅτι αἱ θηριώ-
δεις αὗται ἐκδικήσεις δὲν ἠδύνατο νὰ προλη-
φθῶσι. Οὐχί! καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι μεταξὺ
τῶν νομιμοφρόνων οἱ ἐντιμώτεροι, οἱ μετριοφρο-
νέστεροι καὶ οἱ ἡτταν σκληροὶ σήμερον ἀκόμη
θεωροῦσιν ὡς ἐγκληματίας τοὺς ἡττηθέντας
κατὰ τὸ 1815.

α'Ο κόμης Λαβαλλέτ, λέγει ὁ Κύριος Lubis ἀπελογήθη ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων τῶσιν, ὅσων καὶ ὁ Στρατάρχης Ney ἐνώπιον τῆς Γερουσίας. Οὕτω ὡς πρὸς τοὺς μετριοφρονες ὁ Λαβαλλέτ ὁ Labedoyère ὁ Mouton Duvernet, οἱ ἀδελφοὶ Faucher δικαίως ἐθανκτώθησαν! Τοῦτο δὲν εἶναι τρομερὸν διὰ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν; Τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐμπνεύσῃ τὴν βαθυτέραν ἀποστροφήν κατὰ τῶν πολιτικῶν παθῶν, ἱκανῶν νὰ μεταβάλλωσι τὸ λογικὸν καὶ τοῦ ἐντιμοτέρου τῶν ἀνθρώπων;

Φίλος τις τοῦ Λαβαλλέτ, ὁ βαρὼνος Pasquier, δὲν συννητήσαμεν μεταξὺ τῶν μαρτύρων τῆς ὑπερασπίσεως, νυνόει διὰ τῆς ὀλίγης ἐπιρροῆς του (διότι δὲν ἦτο πλέον ὑπουργός) τὰς ἀκαταπαύστους ἐνεργείας τῆς κυρίας Vaudemond. Ἀλλὰ καὶ οὗτος ἀκόμη δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. «Ἡ κυδέρνησις δὲν εἶναι πλέον κυρία, ἔλεγε τῇ πριγκηπέσῃ παρὰ σὺρεται ὑπὸ τῆς Αὐλῆς καὶ τῆς Βουλῆς, αἵτινες θέλουσι παραδειγματισμὸν. Ἡ δούκισσα τοῦ Angoulême θὰ δυνήθῃ μόνη νὰ παρεμβῇ ἀποτελεσματικῶς. Αἵτησίς της προταθεῖσα παρ' αὐτῆς θέλει κλείσῃ τὰ στόματα ὅλων καὶ θὰ εὖρῃ ἄλλως τε αὕτη τὸ μέσον νὰ ἐπισύρῃ καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ λαοῦ.»

Ἐν τούτοις ἡ 14 δεκεμβρίου ἡμέρα προσδιορισθεῖσα διὰ τὴν ἀναίρεσιν εἶχε φθάσει! Τὸ ἀκυρωτικὸν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κυρίου Bargin, ἀφ' οὗ ἠκροάσατο τὴν ἐκθεσιν τοῦ κυρίου Olivier προτείνοντος τὴν ἀπορρίψιν ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ὑπεράσπιαν τὴν παρουσιασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ κυρίου Durieux, ἀπέρριψε τὴν ἀναίρεσιν.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλύπησε πολὺ τοὺς φίλους τοῦ Λαβαλλέτ, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐξέπληξε. Δὲν ἀπεθαρρύνθησαν ἐν τούτοις καὶ ἀπεφάσισαν τελευταίαν ἀπόπειραν παρὰ τῷ βασιλεῖ. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀπορρίψεως τῆς ἀναιρέσεως, ἡ εἰσοδος εἰς τὰ Ἀνάκτορα ἦτο αὐστηρῶς ἀπηγορευμένη τῇ συζύγῳ τοῦ καταδίκου. Πανταχοῦ οἱ φύλακες εἶχον διαταγὴν καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΗ' δὲν ἐξήρχετο, φοβούμενος μὴ συναντηθῇ μὲ τὴν κυρίαν Λαβαλλέτ. Ὑπῆρξεν ὁμῶς ἄνθρωπος ὅστις διὰ τοῦτο ἐπέσυρε τὴν βασιλικὴν δυσμένειαν, διαλαθὼν τὰς προφυλάξεις ταύτας. Ὁ Μαρμόντ ἀρχαῖος φίλος τοῦ Λαβαλλέτ ὅστις ἤδη παρεκάλεσεν, ἰκέτευσεν ἀλλὰ ματαίως τὸν Λουδοβίκον ΙΗ' νὰ παραχωρήσῃ τῷ Λαβαλλέτ ἐλάττωσιν τῆς ποινῆς ἢ τοῦλάχιστον τὸν θάνατον τοῦ

στρατιώτου. Ὁ δούξ τῆς Raguse ἐπεφορτίσθη νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν φρουράν.

Κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἠκροάζετο τῆς θείας λειτουργίας, ἡ κυρία Λαβαλλέτ ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Foi εἰς τὴν στοάν τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐκεῖ ὁ Μαρμόντ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος τὴν ὠδήγησε μέχρι τῆς αἰθούσης τῶν φυλάκων, δι' ἧς ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ὀφείλε νὰ διαβῇ, ἐπιστρέφουσα τῆς ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ταύτης ὁ δούξ τῆς Raguse καὶ ἡ κόμισσα ἐμποδίσθησαν ἀπὸ τὸν φύλακα. Ὁ Μαρμόντ ζστει τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας, τοῦ κυρίου Bartilat ὅστις μὴ ἀναγνωρίζων τὴν κυρίαν Λαβαλλέτ συνοδευμένην ὑπὸ τοῦ στρατάρχου, ἢ μᾶλλον προσπειρηθεὶς ὅτι δὲν τὴν ἐγνώρισε, διατάττει νὰ τοὺς ἀρήτσουν νὰ εἰσέλθουν.

Ἀπαξ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἡ κυρία Λαβαλλέτ ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιφύλακος κυρίου de Glandevés, ὅστις ἐπιμένει νὰ ἐξέλθωσι. Ἀλλὰ εἰσῆλθεν πλέον, λέγει ὁ Μαρμόντ, ἔχετε διαταγὴν νὰ τὴν ἐμποδίσῃτε νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσῃτε νὰ ἐξέλθῃ ἔχετε τοιαύτην; —Οὐχί!— Ἐ! λοιπὸν θὰ μείνωμεν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ βασιλεὺς ἀναφαίνεται εἰς τὴν ἄκραν τῆς αἰθούσης. Προχωρεῖ καὶ παρατηρῶν τὴν κυρίαν Λαβαλλέτ, θέλει νὰ σταματήσῃ, ἀλλ' εἶναι πλέον ἀργὰ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἰκέτιδα. Ὁ βασιλεὺς ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτήν. Τότε αὕτη πίπτει εἰς τὰ γόνατα αὐτοῦ καὶ τῷ παρουσιάζει ὑπόμνημα. Ὁ βασιλεὺς λαμβάνει τὸ ὑπόμνημα καὶ λέγει τὰς λέξεις ταύτας εἰς ἀπάντησιν «Κυρία δὲν δύναμαι ἢ νὰ πράξω τὸ καθήκόν μου.»

Ἡ δούκισσα τοῦ Angoulême εἰσάδιζεν ὀπισθεν τοῦ βασιλέως. Ἡ κυρία Λαβαλλέτ προσπαθεῖ νὰ πᾶσῃ εἰς τοὺς πόδας της καὶ νὰ παρουσιάσῃ δεύτερον ὑπόμνημα. Ἀλλ' ὁ κύριος d'Agoult ὑπασπιστὴς τῆς δούκισσας, τίθεται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἰκέτιδος καὶ ἐμποδίζει διὰ τῆς χειρὸς του τὴν κίνησιν τῆς κυρίας Λαβαλλέτ. Ἡ δούκισσα διαβαίνει ῥίπτουσα εἰς τὸν στρατάρχην δοῦκα τῆς Raguse, βλέμμα πλήρες ὀργῆς.

Ἦτο ἡ τελευταία ἐλπίς καὶ ἐματαιοῦτο καὶ αὕτη! Ἡ δούκισσα ἦτις μόνη ἠδύνατε νὰ συγχωρήσῃ ἀνεμνήσθη τοῦ Ναοῦ (1) καὶ ἐγένετο ἀκαμπτος.

(1) Τὸ μέρος ἐνθα ἐκρατῆθη καὶ ἐνεπαύθη Λουδοβίκος ὁ ΣΤ' καὶ ἡ οἰκογένειά του. Σ. Μ.

Ἡ ἐπομένη ἦτο ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τῆς δουλίσσης καὶ τῆς ἐξαγωγῆς αὐτῆς ἐκ τοῦ Ναοῦ.

Διὰ τί λοιπὸν νὰ διαψεύδῃ τις τὴν ἱστορίαν, καὶ διατὶ ὡς ἔπραξεν ὁ Λαμαρτίνος νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ὁ κ. Riechliu, Touché Décages ; (ναὶ λέγει ὁ Touché καὶ ὁ Decages) ἐζήτησαν παρὰ τῷ Λουῖδοβίκῳ ΙΗ'. τὴν χάριν τοῦ Λαβαλλέτ, ὅτι ἡ δούκισσα τοῦ Angoulême συνεκινήθη μέχρι δακρύων, ὅτι ὑπεσχέθη νὰ παρεμβῇ, ἀλλὰ τῆς παρετήρησαν ὅτι τοῦτο θέλει τῇ τύπτει τὴν συνείδησιν καὶ ὅτι ἐκλείσαν οὕτω τὴν καρδίαν τῆς εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν ἐπ' ὀνόματι τῶν δικαίων τοῦ Κράτους ; Ποίους νομίζουσιν ὅτι ἀπατῶσι διὰ τῶν ἀνοήτων τούτων ἐφευρέσεων ; οὐχί' ἡ ὑπερήφανος κόρη τοῦ Λουδοβίκου ΣΓ'. δὲν ἐκλαυσε ποσῶς, δὲν συνεκινήθη ! Ἔσχεν ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας τῆς μίσος ἄσπονδον καθ' ὅλων τῶν τῆς ἐπαναστάσεως Τάλλων. Ὑπῆρξε καὶ αὕτη τῆς γνώμης ὅτι ἡ αἱματοχυσία ἦτο ἀνγκραία !

Οἱ βασιλεῖς, λέγει ὁ κ. Λαμαρτίνος, κάλλιον ἐμπνέουσι ὅταν σκέπτονται παρ' ὅταν διηγῶνται, εἶναι ὑπόλογοι ἀπέναντι τῆς ἱστορίας, ὅχι μόνον διὰ τὸ αἷμα ὃ ἐζήτησαν, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνο ὃ παρεχώρησαν.

Ἡ καρδία γυναικὸς εἰς τὸ κεραμεικόν, λέγει ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς, παρεντιθεμένη μεταξὺ ὅλων τούτων τῶν ἀντεκδικήσεων, καὶ τὸ ἄσυλον οὐσα πάντων τῶν νενικημένων, ἦτον ἡ μόνη δημοτικότης ἥτις ἐξέλιπεν ἐκ τῶν βουρβώνων, διὰ νὰ ἐπανακτήσωσιν ὅλας τὰς φατρίας.

Ἄλλ' ἡ καρδία τῆς γυναικὸς ταύτης ἦτον ἐκ λίθου. Ἡδύνατό τις νὰ κτυπήσῃ ἐπ' αὐτῆς πολὺ καὶ δὲν ἤθελεν ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ἄλλο παρὰ ἓν μόνον αἶσθημα, τὸ τῆς ἐκδικήσεως. Ἄλλως τε, λέγει πάλιν ὁ κύριος Λαμαρτίνος, αὐτὸ νὰ ζητῇ τις νὰ ἐκδικηθῇ τὸν λαὸν δὲν θὰ κάμῃ ἄλλο εἰμὴ νὰ στερηθῇ τὴν ἀγάπην του, χωρὶς νὰ τὸν μηδενίσῃ.

Τὸ τρομερὸν τέκνον τῆς βασιλικῆς ταύτης οἰκογενείας, ὁ δούξ τοῦ Berry, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ Μαρμόντ διηυκόλυνε τὴν εἰσοδὸν τῆς Κυρίας Λαβαλλέτ εἰς τὴν στοάν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀνεφώνησε, διὰ τοῦ συνήθους βαναύσου τρόπου του, καὶ διὰ φράσεως ἣν δὲν δύναται τις ν' ἀναφέρῃ αὐτολεξεῖ.

« Τῷ ἤϊζε ν' ἀποσταλῇ εἰς τὸ κάτεργον » ὁ δούξ τῆς Raguse διετέλεσεν ἐπὶ τινι καιρὸν εἰς δυσμένειαν.

Ἡ κυρία Λαβαλλέτ ἐπέμεινεν ὅπως καταβάλλῃ παρὰ τῇ ἀνευσπλάγγνῃ δουλίσσῃ τελευταίαν ἀπόπειραν. Ἡ δούκισσα κατῴκει εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ Κεραμεικοῦ ὅπου εἶχε κατοικήσει ὁ βασιλεὺς τῆς Ῥώμης. Ἡ κυρία Λαβαλλέτ ὠδηγήθη ἐκεῖ, οὐχὶ εἰς τὴν θύραν, ἀλλὰ εἰς τὴν γαιτονικήν, Ἐγκατέλειψε τὰ μελανὰ ἐνδύματά της περὶ ὧν εἶχον εἰδοποιηθῇ πάντες οἱ φύλακες καὶ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ παλατίου. Μάταιαι προφυλάξεις ! οἱ ὑπηρεταὶ τὴν ἀνεγνώρισαν, ἢ μᾶλλον τὴν ἐμάντευσαν ἐκ τῶν ἐξυνθηκότων ὀφθαλμῶν, τοῦ ἐσπευσμένου βαδίσματος καὶ τῆς ὀχρότητος τοῦ προσώπου της. Ἡ κυρία Λαβαλλέτ ἤκουσέ τινα, δίδοντα ὑψηλῇ τῇ φωνῇ διαταγὴν νὰ τὴν ἐμποδίσωσι νὰ εἰσέλθῃ.

Τότε αὕτη διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγα πρόθυρον, καὶ ἐκεῖ ἀκόμη τὴν ἐπερίμενον. Ὑπῆρέτης τις ἀπειποιήθη αὐτῇ τὴν εἰσοδὸν. Ἐξηντλημένη ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς θλίψεως, ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀναπύεται εἰς τὸ προαύλιον ἐπὶ βαθμίδος τινὸς ὡς ἐπαῖτις. Περιμένει ἐκεῖ πλεον τῆς ὥρας, καὶ μὴ βλέπουσα οὐδέν, μὴ ἀκούουσα οὐδένα, συγκατατίθεται ν' ἀναχωρήσῃ.

Ὁ Λαβαλλέτ, ὡς εἵπομεν, εἶχε πολλοὺς φίλους οἵτινες δὲν τὸν ἐλησμόνουν κατὰ τὴν δυστυχίαν του, καὶ ἐπινοοῦντες χιλίους τρόπους ἀνωφελεῖς, τῷ ἔφερον ἐν τούτοις εἰς τὴν Conciergerie, τὰς ματαίας ἐλπίδας καὶ τὰς πρηγορίας των. Οὗτοι ἦσαν, ὁ Κύριος Saintes Rose, ὁ συνταγματάρχης Bricqueville, ὁ ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν de Fréville, ὁ Κύριος Fidières, ὁ Κύριος Vaudeuil, ὁ κόμης Alexandre de la Rochefoucauld, ὁ Κύριος Frank ὁ Κύριος O' Gaerty, ὁ κόμης Larvoisin. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐνθερμὸς βασιλικὸς, ἀλλὰ φίλος τοῦ Λαβαλλέτ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε γείτων ἐξοχικὸς, παρεκάλει τὸν κατάδικον νὰ δεχθῇ τὴν βοήθειαν τῆς θρησκείας. Μὴ δυνάμενος ὁμως νὰ τὸν πείσῃ εἰς τοῦτο, διέταξε λειτουργίας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ταύτου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀπερρίφθη ἡ ἀνάκρισις, αἱ ἐπισκέψεις καὶ αἱ παρηγορίαι αὗται ἠραιώθησαν. Ὁ κόμης Anglés ἀσυνόμοτος, παρήγγειλε τῷ δεσμοφύλακῃ τῆς Conciergerie Roquette de Qerguidu, νὰ ἐπιστήσῃ περισσotέραν τὴν προσοχὴν του, προσθέτων ὅτι, καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελον παρουσιασθῇ μετ' ἀδείας ὑπογεγραμμένης παρ' αὐτοῦ, νὰ ἐμπὸς δίσῃ τὴν μετὰ τοῦ καταδίκου συγκοινωνίαν, καὶ νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἀδειαν ταύτην, ἐκτα

μόνον, εάν ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετῶν παραχωρήσῃ τοιαύτην.

Ὁ Λαβαλλέτ εἰς τὸν ὁποῖον ὁ δεσποφύλαξ ἀνήγγειλε τὰς τελευταίας ταύτας διαταγὰς, ἔγραψε πάραυτα τῷ εἰσαγγελεῖ τῶν ἐφετῶν, ὅπως τὸν παρακαλέσῃ νὰ τῷ παραχωρήσῃ νὰ συγκοινωνῇ μετὰ τῆς συζύγου του καὶ μετὰ τινων προσώπων, ἅτινα προσδιώριζε. Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐφετῶν δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπορρίψῃ τὴν παράκλησιν ταύτην τοῦ κατὰδίκου, ἀλλ' ἐν τῇ ἀδείᾳ του, προσδιώρισε ῥητῶς, ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενα πρόσωπα, δὲν δύνανται ὁμοῦ νὰ συγκοινωνῶσι μετὰ τοῦ Λαβαλλέτ, ἀλλὰ τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς προύχρει μετὰ ταχύτητος τρομερᾶς. Δὲν ἔμενον πλέον τῷ Λαβαλλέτ παρὰ τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥραι, διότι οἱ κατὰδικοι δὲν εἶχον εἰμὴ τρεῖς ἡμέρας κατὰ τὰς ὁποίας ἠδύναντο νὰ λάβωσι τὴν χάριν. Ὁ σφραγιδοφύλαξ δὲν ἤθελε νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀναφορὰν του, παρὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν. Ἀλλ' ἤδη ἡ ἀπάντησις τοῦ βασιλέως ἦτο γνωστὴ. Ὁ δούξ τοῦ Richelieu εἰς ὃν ὁ Λουδοβίκος ΙΗ΄ ἐπέβαλε σιωπὴν ὡς πρὸς τοῦτο, δὲν ἠδύνατο ν' ἀπχτηθῇ. Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ κατὰδίκου, ἦσαν ἐν ἀπελπισίᾳ, περιῖ τοῦ Λαβαλλέτ τὸ πᾶν ἐδείκνυε τὴν προσεχῆ ἀπώλειάν του. Καὶ οἱ φύλακές του πλέον δὲν τὸν ἐπλησίαζον. Ὁ Eberle, ὅστις ἦτο προσκεκολλημένος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, δὲν τῷ ἀπηύθυνε πλέον λέξιν· περιεφέρετο εἰς τὸ δωμάτιον, ἀσκόπως μὴ γνωρίζων τί ἐπραττε.

Ἦτο ἡ ἐσπέρα τῆς τρίτης. αὐσινήθως τὴν παρασκευὴν δὲν γίνεται ἡ ἐκτέλεσις τῶν κατὰδικῶν· λέγει ὁ Λαβαλλέτ εἰς τὸν Eberle;—Ἐνίοτε τὴν πέμπτην, ἀπεκρίθη οὗτος μετὰ στεναγμοῦ.—Ἡ ἐκτέλεσις συνήθως δὲν λαμβάνει χώραν τὴν τετάρτην ὥραν;—Ἐνίοτε τὴν πρωΐαν καὶ ὁ Eberle ἐξῆλθε λησμονήσας νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Δεσποφύλαξ τις τῶν γυναικείων φυλακῶν διήρχετο τὴν στιγμὴν ταύτην· βλέπουσα τὸν κατὰδικον μόνον, εἰσῆλθε μετὰ ταχύτητος, ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ του τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς, τὸν ἠσπάσθη μετὰ περιπαθείας καὶ ἐγκατέλειψε τὸν κατὰδικον κλαίοντα. Ἡ περιποίησις τῆς γυναικὸς ταύτης τὴν ὁποίαν διὰ πρῶτην φορὰν ἐβλεπε καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν εἶχεν ὁμιλήσει ἔπεισε τὸν κατὰδικον περὶ τῆς μελλούσης τύχης του.

Ἐνῷ ὁ Λαβαλλέτ ἐθεώρει ἑαυτὸν ἤδη ἀπωλεσθέντα, ἡ πριγκηπέσσα τοῦ Vaumont ἐπέμενε νὰ τὸν σώσῃ. Ἀπελπισθεῖσα ἅπαξ ἐκ τῆς εὐσπλαγγνίας τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, δὲν ἐσκέφθη πλέον εἰμὴ δραπετεύσιν τινα. Πρῶτος ὁ Μιχρὸν ἔδωκε τὴν ιδέαν ταύτην. Εἶχεν εἰπεῖ τῇ κυρίᾳ Λαβαλλέτ· «Εἰάν ἠδύνασο νὰ τὸν βοηθήσῃς νὰ δραπετεύσῃ;—Ἀλλὰ, ἀπεκρίθη, μὲ βεβαιούσιν ὅτι θὰ τῷ δώσωσι χάριν ἐπὶ τῆς λαιμητόμου.—Μὴ ἐμπιστεύσαι, εἰάν ἀναβῇ, εἶναι χαμένος». Ταῦτα τὴν ἐπεισαν.

Εὐνοϊκῇ τις περίστασις ἐπέτρεπε νὰ σκεφθῶσι σχεδίων τι, διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως προσώπων. Ὁ Λαβαλλέτ ἦτο σχεδὸν τοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος μετὰ τῆς συζύγου του. Αὕτη ὑψηλότερα ἐνὸς καὶ ἡμίσεως δακτύλου τοῦ συζύγου της, ἦτο ἰσχνή. Οὗτος παχὺς μὲν κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὅμως ἀδυνατήσῃ εἰς τὰς φυλακάς, ὥστε τὰ γυναικεῖα φορέματα ἠδύναντο νὰ ἀναπληρώσωσι τὴν ἑλλειψίν ταύτην.

Ἐπρεπε λοιπὸν ἵνα ἡ κόμησσα σώσῃ τὸν σύζυγόν της νὰ τὸν ἐνδύσῃ μὲ τὰ ἐνδύματά της καὶ νὰ μείνῃ εἰς τὰς φυλακάς ἀντ' αὐτοῦ. Ἡ κυρία Λαβαλλέτ εἰς τὴν ὑπέβαλον τὸ σχέδιον τοῦτο, τὸ ἐνέκρινε. Ἡ πριγκηπέσσα κατέφυγεν εἰς τὸν κόμητα Chassendu, παλαιὸν εἰσηγητὴν εἰς τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας, καὶ ἕνα τῶν φίλων της καὶ εἰς τὸν κύριον Baudus, δημοσιογράφον παρὰ τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν, οἵτινες ἐπεφορτίσθησαν τὰ μέσα τῆς φυγῆς καὶ τῆς ἀνακαλυψεως καταφυγίου τινός. Ὁ πρῶτος θέλει περιμένει τὸν δραπετὴν ἐντὸς ἀμαξίας, παρὰ τῇ γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ τῆς γεφύρας. Ὁ δεύτερος θέλει τῷ εὖρει ἄστυλον ἀσφαλὲς ἐνθα θὰ περιμένῃ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ τῆς Γαλλίας.

Τὴν ἐσπέραν τῆς 19 δεκεμβρίου τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα διὰ τὴν ἐπομένην καὶ ὁ Λαβαλλέτ δὲν ἐγνώριζε τίποτε ἀκόμη. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν, ἡ σύζυγός του ἔρχεται ὅπως συγγνωματίσωσι. Συνωδεύετο δὲ παρὰ τῆς δεσποσύνης Cuboury συγγενῆς αὐτῆς. Οἱ σύζυγοι ἀπέμειναν μόνοι. «Εἶναι βέβαιον, λέγει ἡ κυρία Λαβαλλέτ, ὅτι δὲν ἔχομεν πλέον νὰ ἐλπίσωμεν ἀπὸ οὐδένα· πρέπει λοιπὸν, φίλε, νὰ κἀρωμεν τὸ ἐξῆς». Καὶ τῷ ἀνέπτυξεν ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ὅλον τὸ προαποφασισθὲν σχέδιον τῆς δραπετεύσεως μετὰ τῆς κυρίας Vaudemont.

Οὗτος ἐν τούτοις τὴν ἠκροάζετο καὶ τὴν παρετήρει σιωπηλῶς. Ἡ κυρία Λαβαλλέτ ἦτο

ήσυχος καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς θαρσάλους. Ἦτο τόσον πεπεισμένη περὶ τοῦ ἀποτελέσματος, ὥστε ἡ πεποίθησις αὐτῇ τὴν ἐμπόδιζε ν' ἀπαντήσῃ. Ἐν τούτοις τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ἐφαίνετο μωρὸν τῷ Λαβαλλέτ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τῇ τὸ εἶπῃ· Ἀλλὰ εἰς τὴν πρώτην λέξιν, αὕτη τὸν διέκοψε. «Μὴ ἀνθίστασαι ποσῶς! Ἐγὼ πλήρη παπαίθησιν αἰσθάνομαι, ὅτι ὁ Θεὸς μὲ βοηθεῖ! . . . »

Ματαίως ἀντιτάσσει αὐτῇ τοὺς πολυαριθμοὺς φύλακας, οἵτινες τὴν ἐπιτηροῦσι πᾶσαν ἐσπέραν ὅταν ἐγκαταλείπῃ τὰς φυλακάς, τὸν δεσμοφύλακα ὅστις τῇ δίδει τὴν χεῖρα μέχρι τῆς χειραμάξης (ἡ κυρία Λαβαλλέτ ἀδύνατος οὖσα ἐνεκα τοῦ προσφάτου τοκετοῦ τῆς, ἦτο ἡναγκασμένη νὰ μεταχειρίζεται τὸ μέσον τοῦτο ἵνα ὑπάγῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ συζύγου τῆς) τὸ ἀδύνατον τῆς μετεμφίσεως ὅπως ἀπατήσῃ τοὺς φύλακας, τέλος τὸ χαμερπὲς ἐκείνο τοῦ νὰ ἀφήσῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν δεσμοφυλάκων τὴν σύζυγόν του. «Τί θέλει συμβῆν ὅταν θ' ἀνακαλύψωσι ὅτι ἐδραπέτευσας; τὰ θηρία ταῦτα ἐν τῇ ὀργῇ των, δὲν θέλουσι σὲ κακομεταχειρισθῆναι;

Ὁ Λαβαλλέτ ἐσιώπησε, διότι εἰς τὴν θανάτοφρον ὀχρότητα τῆς συζύγου του, εἰς τὰ νευρικὰ συμπτώματα ἅτινα τῇ παρουσιάσθησαν, εἶδεν ὅτι πᾶσα ἀντίστασις, ἦτο ἀνωφελής. Μετὰ τινων λεπτῶν σιωπῆν. «Τέλος, εἶπε, θὰ κάμω ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, ἀλλ' ἐὰν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς λάβε ὑπ' ὄψιν σου μίαν παρατήρησιν ἣν θὰ σοὶ κάμω· ἡ χειράμαξα εἶναι τοποθετημένη πολὺ μακρὰν, μόλις θέλω δραπετεύσει καὶ θὰ μάθωσι τὴν φυγὴν μου καὶ ἀναμφιβόλως θὰ συλλάβωσι τὴν ἄμαξάν, διότι ἀπαιτεῖται μία ὥρα ὅπως φθάσωμεν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀγίων Πατέρων· δὲν δύναμαι νὰ δραπετεύσω πεζὸς ὑπὸ τὰ ἐνδύματά σου;» Ἡ σκέψις αὕτη τὴν ἐστενοχώρησε. «Μετὰβίβλε σκέδιον, προσέθεσεν αὐτός, ἡ ἡμέρα τῆς αὔριον μοὶ ἀνήκει εἰσέτι· σὲ ὀρκίζομαι ὅτι τὸ ἐσπέρας θὰ πράξω ὅ,τι θέλεις.—» Ἐ! λοιπὸν! εἶπεν αὕτη, ἔχεις δίκαιον, θέλω διατάξαι νὰ τοποθετήσωσι τὴν ἄμαξάν πλησιέστερον· δός μοι τὸν λόγον σου ὅτι θὰ ὑπακούσῃς, διότι δὲν μᾶς μένει παρὰ τὸ μέσον τοῦτο.» Οὗτος τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τῇ εἶπε. «Θέλω πράξαι ὅ,τι ἐπιθυμεῖς.» Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη τὴν καθυστάλασε καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Μείνας μόνος, ὁ Λαβαλλέτ ἐδυσκολεύετο νὰ ἐξοικειωθῇ μὲ τὴν ιδέαν ταύτην τῆς φυγῆς καὶ τῆς σωτηρίας. Μίαν ὥραν πρὶν ἤρχιζε νὰ ἐξοικεῖται μὲ τὴν ιδέαν τῆς ἀναπαφεύκτου ἀπω-

λείας του, ἰδοὺ ἤδη ὤφειλε νὰ μεταστρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ θανάτου, καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ σχεδίου δραπετεύσεως τοῦ ὁποίου ἡ πραγματοποίησις ἦτο ἀδύνατος καὶ ἀλλόκοτος, καὶ ἡ τραγωδία ἠθελε μεταβληθῇ εἰς κωμωδίαν, διότι ἠθελε συλληφθῇ μὲ τὰ γυναικεῖα ἐνδύματα, καὶ ἴσως ἤτελον ἔχει τὴν βεβαιότητα νὰ τὸν παρουσιάσωσι εἰς τὸν λαὸν ὑπὸ τὴν γελοίαν ταύτην μετεμφίσειν.

Ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου πῶς ν' ἀποποιηθῇ τὴν ἀπόπειραν; Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἐφαίνετο τόσον βεβασία περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ὥστε ἐὰν δὲν ἐτήρει τὴν ὑπόσχεσίν του, ἠθελε τὴν φονεύσει.

Τὴν ἐπαύριον, ἐνῶ ὁ Λαβαλλέτ κατείχετο ὑπὸ τῶν σκέψεων τούτων, ἡ σύζυγός του ἦλθε. Τῷ ἀνήγγειλε ὅτι τὴν προηγουμένην ἐσπέραν ἀφοῦ τὸν ἐγκατέλειψε, διέταξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς νὰ τὴν διευθύνωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Βάκχου, καὶ ὅτι εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν ἄμαξάν τῆς βήματά τινα μακρὰν τοῦ μεγάρου τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν. Ὁ Κύριος Baudus συνεβούλευσε νὰ καταβάλῃσι τελευταίαν τινὰ ἀπόπειραν παρὰ τῷ ὑπουργῷ, ἀλλ' ὅπως μεταβῶσι παρ' αὐτῷ, ἦτο ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἀπάτην.

Ἡ κυρία Λαβαλλέτ ἐζήτησε παρὰ τοῦ θυρωροῦ τὸ οἶκημα τοῦ κυρίου Bresson ταμῖα τοῦ ὑπουργείου· καὶ ἐπειδὴ ὁ Κύριος Bresson, κατῴκει εἰς τὴν πρώτην αὐλὴν, ἡ κυρία Λαβαλλέτ διέμεινεν ὀλίγον εἰς τὰς πρώτας βαθμίδας τῆς κλίμακος, κατόπιν ὠλισθήσεν εἰς τὴν δευτέραν αὐλὴν καὶ ἐφθασε μέχρι τοῦ ἀντιθαλάμου τοῦ ὑπουργοῦ.

«Ἡ ἐξοχότης του ἐξῆλθε, τῇ λέγουν.—Θὰ περιμείνω, ἀπήντησε.» Ὁ θαλαμηπόλος ὅστις τὴν ἀνεγνώρισε παρεπονέθη εἰς τὸν θυρωρὸν εἰς ὃν τὴν εἶχον συστήσει ἀπὸ τὴν πρωΐαν, διότι τὴν ἀφῆκε νὰ εἰσέλθῃ, διότι ἡ παρουσία αὐτῆς εἰς τὴν θύραν τῆς δουκίσσης τοῦ Ἀγγουλέμ εἶχε γείνη γνωστὴ εἰς πάντας. Ὁ θυρωρὸς συγχυσθεὶς ἐσπευσε πρὸς αὐτὴν καὶ μετὰ πολλῶν παραπόνων ἃ τῇ ἔκαμε, τῇ εἶπε—«Διακυνδυνεύω κυρία χάρις ὑμῶν νὰ ἀπολέσω τὴν θέσιν μου.—Σὰς ἠπάτησα ἀπεκρίθη αὕτη· δὲν εἶναι ἐπομένως λάθος σας. Θέλω νὰ ἴδω τὸν ὑπουργόν· ἐὰν ἐξῆλθε θὰ περιμείνω, ἐὰν εἶναι οἴκαδε, θὰ διελθῶ τὴν νύκτα εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην. Θὰ δυνηθῶσι νὰ μὲ ἀποδιώξωσι μόνον διὰ τῆς βίας· ὑπάγε νὰ εἴπῃς οὕτως εἰς τὸν κύριόν σου.»

Τὴν ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὁ ὑπουργός; Διέταξε νὰ τὴν εἰσγάγῃσι. Ἡ κυρία Λαβαλλέτ τῷ ἔκαμε λεπτομερῆ καὶ ταχεῖαν ἐκθεσιν τῆς δίκης, τῷ ἐξέφρασε μετὰ πάθους τὸ ἀδίκον τῆς καταδίκης τοῦ συζύγου της καὶ τέλος παρεκάλει τὸν ὑπουργὸν νὰ παρεμβῇ παρὰ τῷ βασιλεῖ. Ὁ δούξ τοῦ Ρισαλιέ τὴν ἠκροάζετο τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ταπεινωμένους. Ἡ μεγάλη αὕτη καρδιά ἦτο συγκεκινημένη, ἀλλὰ τέλος ὤφειλε νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του. Ὁ βασιλεὺς τὸν εἶχε διατάξει νὰ μὴ προσφέρῃ πλέον λέξιν περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Τότε, κύριε, σώσατέ τον μόνος. — Κυρία, τοῦτο ἤθελεν εἶσθαι ἐγκλημα — Δὲν δύνασθε τοῦλάχιστον νὰ παρουσιάσητε εἰς τὸν βασιλέα ἓν νέον ὑπόμνημα ἐπ' ὀνόματί μου; » Ὁ Δούξ λαβὼν τότε τὴν εὐκαιρίαν ταύτην. « Εὐχαρίστως, εἶπε, στείλατέ μοι τὸ αὐριον τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ σὰς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ὅτι θέλω τὸ δώσει ἄνευ ἀναβολῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. » Ὁ κ. Richelieu εἶχε λάβει πράγματι τὸ ὑπόμνημα τὴν πρωίαν καὶ ὤφειλε νὰ τὸ διευθύνῃ εἰς τὸν βασιλέα. Οὐδεμίαν εἶδῃσιν ὅμως ἐκ τοῦ παλατίου εἶχε λάβει, ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐτοιμασθῶσι διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τὸ ἐσπέρας, διότι τὴν ἐπαύριον ἦτο πλέον ἀργά. « Θέλω ἔλθει νὰ προγευματίσωμεν, λέγει ἡ κυρία Λαβαλλέτ πρὸς τὸν σύζυγόν της, τήρησον τὴν γεννησιότητά σου, διότι ἔχομεν ἀνάγκην αὐτῆς » ὡς πρὸς ἐμὲ αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν γενναίαν διὰ εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας μόνον. . . . οὔτε στιγμὴν περισσώτερον. Εἶμαι ἐξηντλημένη ἐκ τοῦ κόπου! »

Μόλις εἶχεν ἐξέλθει καὶ ὁ δεσμοφύλαξ εἰσῆλθε, λέγων εἰς τὸν κατάδικον ὅτι εἰς τῶν συντακτῶν τῆς ἐφημερίδος Ἡμερήσια Νέα, ἦλθε νὰ με ἐρωτήσῃ, ἐάν εἴναι ἀληθὲς ὅτι ἐζητήσατε τέσσαρας πνευματικοὺς καὶ ἂν δύναται νὰ καταχωρήσῃ τὴν εἶδῃσιν ταύτην εἰς τὴν ἐφημερίδά του. — Τέσσαρας εἶναι ὑπερβολή· καὶ τί ἀπήντησες; — Τὴν ἀλήθειαν, ὅτι δὲν ἄφρησα οὐδένα νὰ εἰσέλθῃ εἰσέτι. — Πρέπει νὰ περιμένῃς ἀκόμη, μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ δώσω τὴν διευθύνσιν πνευματικοῦ τινος. Ὅλη ἡ ἡμέρα μοὶ ἀνήκει εἰσέτι. »

Ὁ Kerguidu δὲν ἀπήντησε, καὶ ἀπεσύρθη κινῶν τὴν κεφαλὴν. Ὁ Λαβαλλέτ ἐνόησεν ὅτι τὸ διάδημα τοῦ γενναίου τούτου ἀνθρώπου, ἦτο μία εἰδοποίησις πλαγία. Δὲν ἠπατάτο σχεδόν, διότι κατὰ σὴν στιγμὴν ἐκείνην συνέτασσον εἰς

τὸ γραφεῖον τοῦ Εἰσχυγγελέως τὴν διαταγὴν ἣτις προσδιόριζε τὴν ἐκτέλεσιν διὰ τὴν ἐπομένην, 21.

Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ Κύριος Carvoisin· μόλις εἰσῆλθεν ἐβρίθθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ὁ Λαβαλλέτ τῷ ἔδωκε κάθισμά τι καὶ ἐφρόντισε νὰ τὸν καθήσυχάσῃ. Ἡ ἀπάθειά του αὕτη ἐνεθάρρυνε τὸν ἐπισκέπτην. « Ὁ ἐφημέριος τῆς Ἀγίας Σουλπίκίας μόλις μὲ ἐγκατέλειψε, τῷ λέγει ὁ Κύριος Καρβοαζέν. Δὲν θὰ ἀποποιηθῇ νὰ σὰς ἐξομολογήσῃ, ἐάν ἐπιθυμῇτε, ἐπειδὴ εἰσθε πνευματικὸν τέκνον του· ἀλλὰ σὰς ζητῶ συγγνώμην δι' αὐτόν. Παρευρέθη εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ Ney καὶ μοὶ ὁμολόγησεν ὅτι ἡ σκηνὴ αὕτη τὸν παρηνώχλησε τόσο πολὺ ὥστε δὲν αἰσθάνεται πλέον δυνάμεις διὰ νὰ παρευρεθῇ καὶ εἰς δευτέραν. Ἐν τούτοις εἶναι ἐτοιμὸς νὰ ἔλθῃ ἐάν ἐπιμείνητε. — Εὐχαριστήσατέ τον, φίλε μου! ἔχω ἄλλον πνευματικόν, καὶ θὰ διατάξω νὰ τὸν φέρωσι πρὸς τὸ ἐσπέρας, οὐχὶ πρότερον.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Λαβαλλέτ, ἡ μικρὰ Ἰωσηρίνα, εἰσῆλθε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην συνοδευμένη ὑπὸ τῆς καλογραιᾶς τοῦ Μοναστηρίου τῶν Δασῶν. Ἡ Ἰωσηρίνα ἔκλαιε σιωπηλῶς, ἡ καλογραία ἐθρήνηι θορυβιωδῶς. « Τί ἐγκλημα ἐπράξα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἔλεγεν ἡ γυνὴ αὕτη, ἵνα γίνω μάρτυς τῶν ἀπανθρωποτήτων τούτων; » ὁ δὲ στεναγμὸς της, τὰ δάκρυά της καὶ αἱ ἄνευ τέλους ὑποκλίσεις της παρώργισαν τὸν Λαβαλλέτ. Ἡσθάνθη ὅτι ἔμελλε νὰ ὀργισθῇ περισσώτερον ἐάν ἡ σκηνὴ αὕτη δὲν ἔπαυε. Ἐλαβε λοιπὸν τὸν κύριον Καρβοαζέν ἰδιαιτέρως καὶ τῷ εἶπε. « Ἐναγκαλίσθητί με καὶ ἀναχώρησον ἄνευ θορύβου. Ἡ σκηνὴ αὕτη μὲ προξενεῖ λύπην. Χαῖρε καὶ μὴ μὲ λησμονήσῃς. » Καὶ τὸν ὠδήγησε μέχρι τῆς θύρας. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἐπεθύμει νὰ κρατήσῃ περισσώτερον παρ' ἑαυτῷ τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ ἡ παρουσία αὐτῆς τῷ κατεσπάρασε τὴν καρδίαν. Τὴν ἔλαβεν ἐπὶ τῶν γονάτων του στηρίζων ἐπὶ τοῦ στήθους του τὴν νεαρὰν ἐκείνην κεφαλὴν ἣτις ἐγκατελείπετο μόνη. Ἦθελε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' αἱ λέξεις τῷ διέφευγον καὶ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ προσφέρῃ λόγους τινὰς παρηγορητικούς. Μετέπειτα τὴν ἔθεσεν ἐπὶ ἔδρας τινὸς καὶ περιεφέρετο εἰς τὸ δωμάτιον, προσπαθῶν ματαίως νὰ ἀναστενάξῃ. Τέλος τῇ λέγει. « Ἐπίστρεψον εἰς τὸ μοναστήριον· σὲ ὑπόσχομαι ὅτι καὶ αὐριον θὰ σὲ ἐπανίδω· ἡ ὑπόθεσίς μου εἶναι εἰς καλλιτέραν κατὰστασιν παρ' ὅσον δύνασαι νὰ φαντασθῇς. Μὴ λέγῃς τίποτε εἰς οὐ-

δέναι, ἀλλ' ἔσο βεβαία ὅτι θέλω σὲ ἐπανίδει αὐρίον.»

Μόλις αὕτη ἀνεχώρησεν, εὗτος ἀπώλεσε πᾶσαν τὴν γενναιότητά του. Εἰς τὸ τελευταῖον βλέμμα ὅπερ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ μόνου τέκνου του, παρηκολούθησαν τὰ δάκρυα, καὶ ὑπέφερε πολὺ ἕως οὗ ἀναλάβῃ τὸ θάρρος του.

Τὴν πέμπτην ὥραν ἡ κυρία Λαβαλλέτ ἦλθε συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Ἰωσηφίνης. Ὁ καλοκάγχθος Kerguidu ἐκλείσσε τοὺς ὀφθαλμούς, διότι δυνάμει τῶν διαταγῶν τοῦ εἰσαγγελέως τῶν ἐφετῶν, δύο πρόσωπα δὲν ἠδύναντο νὰ συγκοινωνῶσι ὁμῶς μετὰ τοῦ καταδίκου, ἀλλως τε ἡ θυγάτηρ δὲν συμπεριλαμβάνετο εἰς τὸν κατάλογον τῶν τεθέντα παρὰ τῆς εἰσαγγελίας.

Ὁ Λαβαλλέτ ἐπανείδε τὴν θυγατέρα του μὲ ἐκπληξιν συνοδευομένην ὑπὸ χαρᾶς «Νομίζω, λέγει ἡ μήτηρ, ὅτι καλὸν εἶναι νὰ ἔχωμεν τὸ τέκνον μας πρὸς συνοδίαν. Δι' αὐτοῦ θὰ κατορθώσω εὐκολώτερον ὅ,τι σκέπτομαι.

Ἡ κυρία Λαβαλλέτ ἦτο ἐνδεδυμένη μὲ ἐσθῆτα ἐξ ὑφάσματος ἐρυθροῦ, πλουσίως ἐξεργασμένην καὶ μὲ μηλωτὴν ἣν ἐσυνείθιζε νὰ φέρῃ ἐξερχομένη τοῦ χοροῦ. Ἐφόρει δὲ καὶ τραχηλιάν, πέτασον μὲ μαῦρα πτερὰ καὶ χειρόκτια μέλανα «Δὲν σοὶ χρειάζονται περισσότερα ὅπως μετεμφισθῇ καθὼς πρέπει, λέγει τῷ συζύγῳ της.

Τότε στέλλει τὴν θυγατέρα της πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ λέγει χαμηλῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν σύζυγόν της. «Τὴν ἐξέδωκν ὥραν νὰ ἦσαι ἐνδεδυμένος. Τὰ πάντα εἶναι καλῶς ἐτοιμασμένα. Θὰ ἐξέλθῃς δίδων τὴν χεῖρα σου τῇ Ἰωσηφίνῃ καὶ θὰ προσέξῃς νὰ βαδίζῃς ταπεινῶς, καὶ διαπερῶν τὴν μεγάλην αἴθυσσαν νὰ ἐάλῃς τὰ χειρόκτια καὶ νὰ καλυφθῇς τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ χειρομάκτρου μου. Ἐσκέρθην νὰ λάβω μαζὶ μου κάλυμμά τι, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐφόρουν ποτὲ ὅταν ἤρχομην ἐδῶ διὰ νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦτου. Πρόσεξε διαβαίνων τὰς θύρας αἵτινες εἰσὶ χαμηλαὶ νὰ μὴ ἀναρτήσῃς τὰ πτερὰ τοῦ πετάσου σου, διότι τότε εἴμεθα χαμένοι. Βύρισκω πάντοτε τοὺς δεσμοφύλακας εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον· ὁ φύλαξ ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ μοὶ δίδῃ τὴν χεῖρά του μέχρι τῆς χειραμάξης ἥτις εἶναι τοποθετημένη πλησίον τῆς ἐξω θύρας· ἀλλὰ σήμερον θὰ ἦναι ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἄνω τῆς μεγάλης κλίμακος. Ἐκεῖ θὰ συναντηθῇς μετὰ τοῦ κυρίου Baudus, ὅστις θὰ σὲ ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς χειραμάξης. Τότε ἂν θέλῃ

ὁ Θεός, φίλε μου! Πράξον καλῶς ὅ,τι σοὶ λέγω. Μείνε ἡτυχος, δός μοι τὴν χεῖρα σου θέλω νὰ ἴδω τοὺς σφυγμούς σου . . . Καλῶς . . . Λάβε τὴν ιδιὴν μου τῶρα· αἰσθάνεσαι τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν;

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ κατείχετο ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, ἀλλ' ἀκαταδάμαστός τις δυνάμεις τὴν ὑπεστήριζε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην. «Πρὸ πάντων, προσέθεσε, μὴ συγκινηθῇς ποσῶς, διότι εἴμεθα χαμένοι.» Ἐκεῖνος ἐν τούτοις τῇ ἔδωκε τὸ δακτυλίδιον τῶν ἀρραβώνων των, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι, ἐὰν συναλαμβάνετο εἰς τὰ σύνεργα οὐδὲν σημεῖον νὰ δυνήθῃ νὰ τὸν προδώσῃ.

Ἐπειτα ἐκραξέ τὴν θυγατέρα της «Ἀκουσον τέκνον μου ὅ,τι θέλω σὲ εἶπει, διότι θὰ μοὶ τὸ ἐπαναλάβῃς. Σήμερον θὰ ἐξέλθω τὴν ἐξέδωκν ἂντι τῆς ὀγδόης, ἐὰν διέλθῃς ὀπισθέν μου, διότι γνωρίζεις ὅτι αἱ θύραι εἶναι στεναὶ ἀλλ' ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ δικαστηρίου, πρόσεξον νὰ τεθῇς εἰς τὴν ἀριστεράν μου χεῖρα. Ὁ δεσμοφύλαξ ἔχει τὴν συνήθειαν νὰ μοὶ δίδῃ τὸν βραχίονά του ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου καὶ ἀποστρέφομαι τὸ τοιοῦτον. Ὅταν θὰ ἐξελθώμεν τῶν κιγκλίδων, ὅπως ἀναβῶμεν τὴν ἐξω κλίμακα, ἐλθὲ εἰς τὴν δεξιάν μου, ἵνα οἱ ἀθλιοὶ οὗτοι φύλακες, μὴ ἐλθῶσι νὰ μὲ παρατηρήσωσι κατὰ πρόσωπον, ὅπως πράττουσι πάντοτε. Μὲ ἐννόησας λοιπὸν καλῶς;»

Τὸ τέκνον ἐπανελάβε τὰς ὀδηγίας ταύτας μετὰ μεγάλης ἀκριθείας. Μόλις εἶχε τελειώσει καὶ ὁ Κύριος Saintes Rose, εἰσῆλθε. Εἶχεν ὀδηγηθῇ ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ συνοδεύσῃ τὴν κυρίαν Λαβαλλέτ, ἀλλὰ τὸ αἶτιον ἦτο νὰ ἐναγκαλισθῇ ἐκ δευτέρου τὸν φίλον του. Δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἐμπεπιστευμένων καὶ ἡ παρουσία του ἐπρόξενε δυσἀρέσκειαν. Ὁ Λαβαλλέτ τὸν ἐλάβεν ἰδιαιτέρως. «Ὑπαγε, φίλε μου, τῶρα, τῷ εἶπε ἡ Αἰμυλία δὲν ὑποπτεύεται εἰσέτι τὴν δυστυχίαν της. Πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἐν τῇ ἀγνοίᾳ της. Ἐλθὲ τὴν ὀγδόην, ἀλλὰ μὴ εἰσέλθῃς· ἐὰν δὲν ἴδῃς τὴν χειράμαξαν. Ὑπαγε τότε νὰ τὴν εὕρῃς οἰκαδὲ, θὰ ἦναι τότε ἐκεῖ.»

Καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἐξήγαγε· ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς, ἄλλη ἐπίσκεψις, ὁ συνταγματάρχης Bricqueville. Οὗτος δὲν ὑπετίθεν ὅτι θὰ εὕρῃ τὴν κυρίαν Λαβαλλέτ καὶ ἐννόησε παρὰ ταῦτα ὅτι ἡ παρουσία τοῦ ἦτο ἐνοχλητικὴ. Ἡ συγκίνησις τοῦ ἦτο βαθεῖα, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ὀλεθρία στιγμὴ ἐπλησίαζε διὰ τὸν φίλον του «Ἐξέλθε τῷ λέγει ὁ Λαβαλλέτ χαμηλοφώνως.

Εἶναι διὰ τελευταίαν φοράν καθ' ἣν τὴν βλέπω! μία στιγμή ἀδυναμίας, δυνατόν νὰ τὴν φωνεύσω.

Ὅτε τέλος οἱ σύζυγοι ἔμειναν μόνοι, ὁ Λαβαλλέτ ἀμφέβαλλε ἀκόμη περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ σχεδίου των, ἰδέα τις, ἰδέα θανάσιμος τὸν κατελθεῖν· «Ἐὰν μετέβαινες νὰ εὔρης τὸν δεσμοφύλακα λέγει τῇ συζύγῳ του καὶ ἐὰν τῷ προέτεινες 100,000 φράγκα ὅπως κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅτῃν διέλθῃ, ἴσως ἤθελε συγκατατελεῖν καὶ τότε πάντες ἠθέλομεν σωθῆν». Ἡ σύζυγός του τὸν παρετήρησε ἐπ' ὀλίγον σιωπῶσα. «Ἐ! λοιπὸν πηγαίνω» λέγει. Ἐξῆλθε, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε. Οὗτος ἐν τούτοις ἠννόησε τὸ ἀνόητον τοῦ διαδήματος τούτου. Αὕτη τῷ λέγει ῥαδίως· «Εἶναι ἀνωφελές· ἐκ τῶν ὀλίγων λέξεων ἃς μετὰ τοῦ δεσμοφύλακος ἀντήλλαξα, ἐπείσθην περὶ τῆς τιμιότητός του. Μὴ μεταβάλλωμεν ποσῶς τὸ σχέδιον μας».

Ὁ Kerguidu δὲν εἶχεν εὐτυχῶς ἐννοήσει οὐδὲν ἐκ τῶν ἀσκόπων ἐκείνων λέξεων.

Τέλος ἔφερον τὸ γεῦμα. Καθ' ἣν στιγμήν ἤτοιμάζοντο νὰ φάγωσι, γραῖά τις ὑπρέτρια, ἡ κυρία Dutoit, ἥτις εἶχε συνοδεύσει τὴν Ἰωσηφίναν, εἰσῆλθιν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ κυρία Λαβαλλέτ τὴν εἶχεν ἀφήσει εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον, ἐπιθυμοῦσα ὅπως παρακολουθήσῃ τὸν σύζυγόν της, ὅταν ἤθελεν ἐξέλθει, καὶ οὕτω νὰ συντελέσῃ ἐν ἀγνοίᾳ της εἰς τὸ νὰ ἀπατήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν δεσμοφυλάκων. Ἀλλ' ἡ ὑπερβολικὴ θερμότης τοῦ δωματίου τούτου, καὶ ἡ συγκίνησις εἶχον καταστήσει τὸσον ἀσθενῆ τὴν γραῖαν ταύτην, ἥτις ἄλλως τε εἶχεν ἐπιμείνει ὅπως ἐπανίδῃ τὸν κύριόν της, διὰ τελευταίαν φοράν, ὥστε ὁ φύλαξ τὴν εἰσήγαγεν ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ δεσμοφύλακος.

Ἀντὶ νὰ χρησιμεύσῃ, ἡ γραῖα αὕτη ἠνόχλει. Ἡ εὐαισθησία της ἠδύνατο νὰ προδώσῃ τὸν μετεμφισμένον, ἀλλὰ τί νὰ κάμωσι; Ὀφειλὸν νὰ τὴν οἰκονομήσωσι· ἤρχιζε δὲ αὕτη τοὺς ὀλοθυγμοὺς της, ὅτε ἡ κυρία Λαβαλλέτ τῇ λέγει χαμηλοφώνως, ἀλλὰ καὶ ἐπιτακτικῶς. «Παῦσαν τὰς φλυαρίας σου ταύτας Dutoit, μείνον εἰς τὸ γεῦμα, μὴ πρῶγες, σιώπα καὶ εἰσπνεε ἐν τοῦ ἀρωματικοῦ τούτου· μετὰ μίαν ὥραν ἢ ὀλιγότερον θὰ ἦσαι ἐλευθέρα.

Τὸ γεῦμα ἤρξατο, ἡ τοῦλάχιστον ἡ πρόφασις τοῦ γευματίζειν. Δὲν ἠδύναντο νὰ φάγωσιν, οὔτε λέξιν ἀντήλλαξαν. Τρία τέταρτα παρῆλθον οὕτω. Ἡ ἕκτη ὥρα καὶ τρία τέταρτα ἐσήμε-

νον τέλος. Ἀδὲν μᾶς μένουσι παρὰ πέντε λεπτά, λέγει ἡ κυρία Λαβαλλέτ, ἀλλὰ θὰ ὁμιλήσω τοῦ Bonneville.»

Ἐσήμανε καὶ ὁ θαλαμηπόλος ὅστις ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦτο εἰσῆλθε· τὸν ἔλαβε ἰδιαιτέρος καὶ τῷ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ ὠτίον, ἐπιπροσθέσασα ὑψηλοφώνως. «Πρόσεξον ὅπως οἱ ἄνθρωποι μου ὧσιν ἔτοιμοι· θέλω ἐξέλθει». Ὁ Bonneville ἀνεχώρησε. «Ἐ! λοιπὸν! λέγει τῷ συζύγῳ της, πρέπει νὰ ἐνδύθῃς». Ὁ Λαβαλλέτ εἶχε τοποθετήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του παραπέτασμα τι (paravent) ὅπερ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς δωμάτιον κηλωπισμοῦ· μετέβη ὀπίσθεν αὐτοῦ μετὰ τῆς γυναικὸς του. Αὕτη ἐνδύουσα αὐτὸν μετ' ἐπιτηδειότητος καὶ ταχύτητος ἥτις χαρακτηρίζει τὴν γυναῖκα εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, τῷ ἔλεγε σαφῶς, καὶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ. «Μὴ λησμονήσῃς νὰ κύψῃς τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν διάβασιν τῶν θυρῶν. Βάδιζε ἥρεμα εἰς τὸ δικαστικὸν γραφεῖον, ὡς ἄνθρωπος ἐξηντλημένος ἐκ τοῦ κόπου» εἰς τρία λεπτά τῆς ὥρας ὁ στολισμὸς ἦτο τέλειος. Οἱ σύζυγοι εἰσέρχονται εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἡ κυρία Λαβαλλέτ λέγει τῇ θυγατρὶ της· Πῶς τὸν βλέπεις τὸν πατέρα σου; οὗτος ἐδεικνύετο πλαγίως. Τὸ τέκνον δὲν τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν μητέρα του δι' ἐκπληκτικοῦ καὶ δυσπίστου μειδιάματος. «Σπουδαίως, θυγάτηρ μου, πῶς τὸν εὐρίσκεις;»

Τότε ὁ Λαβαλλέτ ἔστρεψε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔκαμε βήματά τινα. «Ὁχι κακῶς» ἀπεκρίθη ἡ δυστυχὴς, μικρὰ καὶ τεθλιμμένη ἐκλινετὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της.

Προῦχώρησαν πάντες ἐν σιωπῇ πρὸς τὴν θύραν· α' ὁ δεσμοφύλαξ, λέγει ταχέως ὁ Λαβαλλέτ, ἔρχεται πᾶσαν ἐσπέραν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου. Πρόσεξον νὰ κυβῇς ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος καὶ νὰ κάμῃς ὀλίγον θόρυβον κινουσα ἐπιπλα τινά. Θὰ μὲ νομίσῃ ἐντὸς καὶ θὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἅτινα ἀπαιτοῦνται ὅπως ἀπομακρυνθῶ.»

Ἐννόησε καὶ ἐσήμανε τὸν κώδωνα. Χαῖρε, τῷ λέγει ὑψοῦσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν. Οὗτος ἐπίεσε τὸν βραχίονα της διὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ ἀντήλλαξαν βλέμμα τι. Τὸ ἐναγκαλιασθῆναι κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦτον ἡ ἀπώλειά των.

Ὁ δεσμοφύλαξ περιέμεινε· ἡ κυρία Λαβαλλέτ ὠλίσθησε· ὀπίσθεν τοῦ παραπετάσματος. Ἡ θύρα ἠνεώχθη. Ὁ Λαβαλλέτ διῆλθε πρῶτος. ἔπειτα ἡ θυγάτηρ του καὶ τελευταία ἡ γραῖα

Dutoit. Ἀφοῦ διήλθε τὸ στενὸν, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δικαστικοῦ γραφείου. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ σηκώσῃ τὸν πόδα καὶ νὰ κύψῃ συνάμα τὴν κεφαλὴν, ὅπως μὴ ἐμπλακῶσι τὰ πτερὰ τοῦ πύλου τοῦ εἰς τὴν θύραν. Ὁ Λαβαλλέτ ἐπέτυχε καλῶς, ἀλλ' εἰσερχόμενος εὐρέθη ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ αἰθούσῃ, ἀπέναντι πέντε δεσμοφυλάκων ἐξ ὧν, ὁ μὲν ἐκάθηντο, ὁ δὲ ἐστηρίζετο, οἱ ἄλλοι ἦσαν ὄρθιοι κατὰ τὴν διάδοσίν του. Ἐκράτει τὸ χειρόμακτρον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ περιέμενε ὅπως ἡ θυγάτηρ του τεθῇ ἐπ' ἀριστερά του. Τὸ παιδίον ὁμῶς λησμονῆσαν τὰς ὁδηγίας ταύτας, ἔλαβε τὴν δεξιὰν χεῖρα τοῦ πατρός του καὶ ὁ δεσμοφύλαξ καταβαίνων τὴν κλίμακα τοῦ δωματίου του, ὅπερ ἦτο πρὸς τὰ ἀριστερά, δὲν ἠμποδίσθη νὰ ἔλθῃ μέχρι τοῦ Λαβαλλέτ καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα του ὑπὸ τὸν βραχίονά του, τῷ εἶπε «ἀποσύρεσθε ἐνωρὶς κυρία κόμησσα».

Ὁ γενναῖος οὗτος ἄνθρωπος ἦτο εὐτυχῶς πολὺ συγκεκινημένος καὶ ἡ σιωπὴ τῆς ὑποτιθεμένης κομίσσης δὲν τὸν ἐξέπληξεν· εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἐνηγκλίσθη τὸν σύζυγόν της, διὰ τελευταίαν φορὰν.

Τέλος ἔφθασαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀτελευτήτου αἰθούσης. Ἐκεῖ νυχθημερὸν εὐρίσκετο φύλαξ τις καθήμενος ἐπὶ μεγάλης ἐδράς εἰς μέρος πολὺ στενὸν, ὅπως ἔχῃ τὰς χεῖρας του ἐπὶ τῶν κλειδῶν τῶν δύο θυρῶν ἣν ἡ μία ἦτον ἐσωτερικὴ μετὰ κινκλίδας, ἡ δὲ ἄλλη ἐξωτερικὴ καὶ τὴν ὁποῖαν ὠνόμαζον παραθυρίδα (guichet). Ὁ φύλαξ οὗτος ἐθεώρει τὸν Λαβαλλέτ καὶ δὲν τῷ ἦνοιγε· ἡ ψευδὴς κόμησσα διαπερᾶ τὰς χεῖρας της ἐντὸς τῶν κινκλιδῶν διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ· τέλος ἦνοιξε καὶ ἐξῆλθον.

Ἐξελθούσα ἀπ' αὐτῆς ἡ Ἰωσεφίνα δὲν ἠπατήθη πλέον· ἔλαβε τὴν δεξιὰν τοῦ πατρός της. Ὑπάρχον δώδεκα βαθμίδες ὅπως φθάσωσιν εἰς τὴν αὐλήν. Κάτωθεν τῆς κλίμακος ταύτης εὐρίσκετο ὁ χωροφύλαξ τῆς σωματοφυλακῆς, εἴκοσι στρατιῶται μετ' ἀξιωματικοῦ παρατεταγμένοι τρία βήματα μακρὰν ὅπως ἴδωσι τὴν κυρίαν Λαβαλλέτ διαβαίνουσαν.

Ὁ κατάδικος βχδίζων πάντοτε ταπεινῶς, φθάνει εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν χειράμαξαν ἣτις ἦτο τρία βήματα μακρὰν. Ἀλλ' οὐδεὶς ἄνθρωπος, οὐδεὶς ὑπηρέτης. Ἡ Ἰωσεφίνα καὶ ἡ κυρία **Dutoit** ἦσαν ὄρθιοι πλησίον τῆς χειραμάξης, ὁ σκοπὸς ἐξ βήματα μακρὰν καὶ αἰνῆτος εἶχε τοὺς ὀ-

φθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς χειραμάξης. Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ Λαβαλλέτ συνεμίγη ταχέως μετὰ βαθεῖαν τινὰ ἀγωνίαν, κρυφίαν ταραχήν, κακῶς ὑποκρυπτομένην· τὰ βλέμματά του ὑπεράνω τοῦ χειρομάκτρον δι' οὗ ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον ῥιπτόμενα, προσηλοῦντο ἐπὶ τοῦ ὄπλου τοῦ σκοποῦ, ὡς ἐκείνα τοῦ ὄφους.

Ἡ τρομερὰ αὕτη σκηνὴ διήρκεσε δύο λεπτά τῆς ὥρας. Τέλος ὁ Λαβαλλέτ, ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ **Bonneville**, ὅστις ἔλεγε χαμηλοφώνως «Εἰς τῶν ἀνθρώπων μου ἔλειψεν, ἀλλ' εὔρον ἕτερον.»

Τότε ἐνεβαρρύνθη, ἡ χειράμαξα διέβη τὴν μεγάλην αὐλήν, ἔστρεψε πρὸς δεξιὰν καὶ διηυθύνθη εἰς τὴν ὁδὸν ἣτις ἄγει πρὸς τὴν γέφυραν τῶν χρυσοχόων.

Ἐν τούτοις, τί συνέβαινεν ἐν ταῖς φυλακαῖς; Μόλις ἡ χειράμαξα ἐν ἣ εὐρίσκετο ὁ Λαβαλλέτ ἐξήρχετο τῆς ἐξω θύρας, ὅτε ὁ δεσμοφύλαξ εἰσῆλθε εἰς τὸ δωματίον τοῦ καταδίκου. Ὡς προσμάντευσεν εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὸν θόρυβον ὅνπερ εἶχεν ἀκούσει ὀπισθεν τοῦ παραπετάσματος, ἀλλ' ἐπανῆλθε μετὰ πέντε λεπτά. Μὴ ἰδὼν δὲ πάλιν οὐδέν, ἂν καὶ ὁ θόρυβος ἐξηκολούθει, ὁ **Kerguidu** ταραχθεὶς ἀνεγείρει ὀλίγον τὸ παραπέτασμα καὶ ὀπισθεν ἐν τῇ σκιᾷ διακρίνει τὸ σχῆμα γυναικός.

Διὰ μιᾶς τότε πηδᾶ εἰς τὸ δωματίον, ἀναγνωρίζει τὴν κυρίαν Λαβαλλέτ καὶ κραυγάζων τρέχει πρὸς τὴν θύραν. Ἀμέσως ἡ γενναῖα γυνὴ ὀρμαῖ ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων του «Ἄφες ν' ἀναχωρήσῃ ὁ σύζυγός μου, τῷ λέγει ἀσθμαίνουσα, περίμενε ὀλίγον, περίμενε...» Ἀ! μετ' ἡπατήτατε! Μετὰ κατεστρέψατε κυρία, κραυγάζει μανιωδῶς, καὶ ἀποχωρισθεὶς βιασίως, ἀφίνει μέρος τοῦ ἐνδύματός του εἰς τὰς χεῖρας τῆς δυστυχοῦς καὶ ἐξέρχεται ἀναφυσῶν ὁ φυλακισμένος ἀπέδρα! ὁ φυλακισμένος ἀπέδρα! ὁ φυλακισμένος ἀπέδρα!

Εἰς τὰς φωνὰς ταύτας δεσμοφύλακες καὶ χωροφύλακες τρέχουν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὁ υἱὸς τοῦ **Kerguidu** ἐξέρχεται πρῶτος τῶν φυλακῶν, καὶ συναντήσας εἰς τὴν θύραν τοῦ παλατίου τὸν θυρωρὸν **Eberle**, τὸν διατάττει νὰ λάβῃ τὴν ὁδὸν τῆς **Barrillerie**, ἐνῶ αὐτὸς διευθύνεται πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, πρὸς τὴν ὁδὸν δηλ. τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅπως συλλάβῃ τὴν χειράμαξαν. Εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς ὁδοῦ ταύτης διακρίνει τὴν ἀμύχαν, τὴν συλλαμβάνει, ἀλλ'

ἐντὸς αὐτῆς εὐρίσκει μόνον τὴν δεσποσύνην Λαβαλλέτ· ἔφθασε εἰς τὴν γέφυραν τῶν χρυσοχόων ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ τοῦ Harlay, ἡ χειράμαξα σταματᾷ καὶ ὁ Κύριος Baudus παρουσιασθεῖς, δίδει τὴν χεῖρα τῇ ψευδῇ κομήσῃ καὶ τῇ λέγει· «Γινώσκετε καλῶς κυρία ὅτι ἔχετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν κύριον πρόεδρον.» Ὁ Λαβαλλέτ ἐξέρχεται τῆς χειραμάξης καὶ ὁ Κύριος Baudus τῷ δεικνύει ἐτέρην τινὰ ἄμαξαν κειμένην εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων τινῶν βημάτων ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης ὁδοῦ. Ὁ Λαβαλλέτ τρέχει πρὸς τὴν ἄμαξαν καὶ ὁ ἄμαξηλάτης τῷ λέγει· «Δώσατέ μοι τὴν μᾶστιγά μου.» Ὁ Λαβαλλέτ ματκίως ἠρεύνησεν· ἡ μᾶστιξ εἶχεν ἀπολεσθῆ. «Ἀδιάφορον» ἀπεκρίνατο ὁ ἄμαξηλάτης, καὶ κινῶν τοὺς χαλινούς ὁδηγεῖ ταχέως τὴν ἄμαξαν. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ διερχόμενος τὴν γέφυραν φαντάζεται ὅτι βλέπει τὴν θυγατέρα του τὰς χεῖρας ἐχούσαν ἐσταυρωμένας καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Θεόν.

Ἡ ἄμαξα διήλθε ταχέως τὴν γέφυραν τοῦ Ἀγίου Μιχαήλ, τὴν ὁδὸν τῆς Harpe, καὶ μετ' ὀλίγον φθάνει εἰς τὴν ὁδὸν Vaugirard ὀπισθεν τοῦ Ὁδείου. Ἐκεῖ μόλις δύναται ὁ Λαβαλλέτ ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον· περᾶται κατὰ πρῶτον τότε τὸν ἄμαξηλάτην του ὅστις ἐσιῶπα, καὶ ἀναγνωρίζει μετ' ἐκπλήξεως τὸν κόμητα τοῦ Chassenon. — «Πῶς! εἰσθε ὑμεῖς! — Μάλιστα, ἔχετε ὀπισθεν σας τέσσαρα πλήρη δίκανα πιστόλια· πιστεύω ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ κάμνῃτε χρῆσιν αὐτῶν. — Οὐχὶ ἀληθῶς, δὲν ἐέλω τὸν θάνατόν σας. — Τότε θὰ σᾶς δώσω τὸ παράδειγμα, καὶ ἀλλοῖμονον εἰς τὸν ὅστις ἔλθῃ νὰ σᾶς συλλάβῃ.»

Ἡ ἄμαξα φθάνει εἰς τὸ νέον Βουλευτήριο, ἄκρην τῆς ὁδοῦ Plumot. Ἐκεῖ ὁ Κύριος Chassenon σταματᾷ τὸν ἵππον, καὶ ὁ Λαβαλλέτ κάμνει σημεῖον τι διὰ τοῦ λευκοῦ χειρομάκτρου του· εὐτὼ ἦτο προσυμπεφωνημένον. Ὁ Κύριος Baudus παρουσιάζεται τότε ὡς ἐκ θαύματος, καὶ ὁ Λαβαλλέτ ὅστις εἶχεν ἐκδυθῇ τὰ γυναικεῖα ἐνδύματα, καταβαίνει τῆς ἄμαξης, φορῶν ταχυδρομικὸν ἐνδυμα καὶ στρογγύλον πῖλον μετὰ σειρητίων. Ἀποχαιρετᾷ ζωηρῶς τὸν Κύριον Chassenon καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Κύριον Baudus, ὡς θαλαμηπόλος ἀκολουθῶν τὸν κύριόν του.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Πρὸ τίνος εἶχομεν ἀκούσει ὅτι ἐν τινι πόλει, οὐχὶ πιστεύομεν Ἑλληνικῇ, συνελθόντα τὰ μέλη τῆς φιланθρωπικῆς ἀδελφότητος α ἡ * * * ἐδικάσαν ἐρήμην ἕνα τῶν παππάδων τῆς κατηγορούμενον ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ παραβάσει τοῦ ὅρκου του καὶ κατεδίκασαν εἰς τὸν δια πυρός θάνατον· ἡ ἀπόφασις ἐξετελέσθη· καὶ ἴσως φανῇ παράδοξον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας πῶς ἡ ἐξουσία ἀνέγεται μεσοῦντος τοῦ 19^{ου} αἰῶνος νὰ ἐκτελῶνται τοιαῦτα βδελυρὰ ἀποφάσεις, ἀλλὰ πρὸς ἡσυχίαν ἀκριβῶς τούτων, προσθέτομεν ὅτι ὁ δυστυχὴς παππᾶς κατεδικάσθη μὲν, ἀλλ' αὐτὸ αὐτοῦ ἐκάη ἡ εἰκὼν του πρὸς ἱκανοποίησιν Ἀπὸς τοῦ ὀρκίου.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη μᾶς ὑπενέθymiσεν ἐτέρας τινὰς ἐπίσης παραδόξους δίκας καὶ ἀποφάσεις ὡς λόγου χάριν λαοὺς τινὰς κρύπτοντας τοὺς ἀποθανόντας καὶ καταδικάζοντας αὐτοὺς εἶπε νὰ μένωσιν ἄταροι εἴτε καὶ νὰ κατακερματισθῶσι, καθὼς καὶ τὸν Βυαρικὸν ἐκείνον νόμον, καθ' ὃν οἱ ἐν ἐκστρατείᾳ ἀπειθήσαντες ἵπποι κατεδικάζοντο εἰς τὸν δια τοῦ φαισμοῦ θάνατον ἐκτελουμένον ἐμπροσθεν ὅλων τῶν ἵππων τοῦ τάγματος· ἀλλ' ἡ δίκη ἥτις δύνανται νὰ ὑπερβῇ πᾶσας τὰς ἀνώτερας κατὰ τὴν ἐμβρίθειαν τῶν δικαστῶν εἶναι ἡ ἐξῆς· τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ κύριος Βεριάτ Σάντ Πρίξ ἐν τῇ κατὰ τὸ 1845 ἐκδοθείσῃ Νομικῇ βιβλιοθήκῃ του. Κατὰ τὸν μεσαιῶνα συνείθιζον νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς δίκην καθ' ὅλους τοὺς τύπους δίκρορα εἶδη ζώων ἢ ἐντόμων καὶ κατόπιν νὰ ἐνεργῶσι τὴν καταστροφὴν των καὶ οὐχὶ ὡς οἱ ἡμέτεροι καλόγηροι οἵτινες αὐθαίρετως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς διαδικασίας, εἴτε ἀφώριζον ταῦτα ἐπισωρεύοντες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν τὴν λέπραν τοῦ Γιεζῆς, τὸν τρόμον τοῦ Ἰούδα, εἴτε ἀπειλοῦντες ὅτι θὰ παρακαλέσωσι τὸν Θεὸν νὰ στείλῃ ἢ τὸν ἐπὶ τῶν θηρίων ἄγγελον νὰ δώσῃ αὐτὰ καὶ φονεύσῃ ἢ τὰ στρουθία νὰ τὰ καταφάγῃ. (1)

(1) Παραπέμπομεν τὸν ἀναγνώστην μας εἰς τὸ μέγα εὐχέλδγιον Βιβλιομακίου τοῦ Κουτλουμουνιανοῦ ἵνα ἀναγνώσῃ τὴν κατὰ τῶν ἐντόμων εὐχὴν Τρύφωνος τοῦ μάρτυρος. Διὰ ταύτης δύναται τις νὰ ἐκδιώκῃ τὰ ἔντομα εἴτε ἀκριδεῖς εἴναι εἴτε κήμητι, σκόλητες, κημποτάλληες, σκάνθους, καὶ τὰ λοιπὰ ἅπαντα παραλείποντα. ὥστε διὰ τοῦ ἀπλουτισμοῦ τούτου μέλου, ἀναγνώστως θελαδὴ τῆς εὐχῆς